

זקוקתו. אך לא כאשר שתי אחיות נופלות לפני שני אחים, שאז היה מקום לומר שאחת מהן נופלת לאח זה, והשניה לאח אחר, ואין האחות שהוא לוקח לעצמו נאסרת מדין "אחות זקוקתו", כי אחותה זקוקה רק לאחיו, ולא לו.

ומשנינן: **לא מיבעיא קאמרינן?** נקטנו את הדין המחודש יותר, וממילא ישתמע הדין הפשוט.

לא מיבעיא לתנא לומר **תלתא**, שהרי אז ודאי בטלה מצות יבמין, כיון שבשעה שהוא מייבם אחת, הוא עושה את צרתה אחת אשתו.

אבל ארבעה, שנפלו שתי האחיות לפני שני אחים, ויש עוד אח אחר חוץ ממנו שיכול לייבם, אין כאן ביטול מצות יבמים.

ולמיתה, שמא ימות האח האחר, ואז תיפול הצרה לפני זה שייבם את אחותו, ותפטר בלי חליצה — **לא היישינן**.

קא משמע לן שכן חוששין למיתה של האח האחר.

ומקשינן: **אי הכי**, שיש לחשוש למיתה המייבמים — **חמשה נמי!**

כ-ב

גם בחמישה אחין ניחוש שמא ימותו שני אחים, ותיפול הצרה לפני המיבם הראשון, ותפטר משום אחות אשה! ?

ומשנינן: למיתה דתרי **לא היישינן**.

אמר רבא בר רב הונא אמר רב: שלש אחיות יבמות שנפלו לפני שני אחין יבמין —

אי אפשר לייבם את שתיהן, כמו שאמרה

המשנה [מהטעם שכל אחת מהיבמות אסורה עליו משום אחות זקוקתו, או מהטעם דאסור לבטל מצוות יבמין], אלא והדין הוא:

זה חולין לאחת, וזה חולין לאחת. ואמצעית היינו האחרונה צריכה חליצה משניהם

אמר ליה רבה: מדקאמרת אמצעית צריכה חליצה משניהם, ואין די בחליצת אחד האחים, יש ללמוד מדברין כי **קסברת:**

א. יש זיקה!

ממה שאמרת שהאמצעית צריכה חליצה משני האחין, מוכח שאתה לומד שזיקת היבום בין היבמה היא זיקה "אלימא", והיא זיקה בינה לבין כל אחד מהאחים בנפרד [ולא רק זיקה חלשה, לאותו אחד שהיא לבסוף תתיבם לו].

ב. והויא לה "חליצה פסולה". חליצה ליבמה שאי אפשר ליבם אותה, חליצה גרועה היא, ונקראת "חליצה פסולה".

וחליצה פסולה — צריך לחזור על כל האחין!

כי בחליצה גרועה לא פוקע הקשר שיש לכל האחים עם היבמה כמו בחליצה רגילה, שפוטר את היבמה מכל האחין, עד שיחלצו לה כל האחים.

ולכן, כיון שרב סובר שיש זיקה לכל אחד מהיבמין, היא צריכה חליצה מכל אחד מהם.

ומקשה הגמרא: **אי הכי** — **קמייתא נמי!** ?

למה רק השלישית צריכה חליצה מכל האחין, הרי גם הראשונות יצטרכו חליצה מכל אחד מהאחין, משום שגם אותן אי אפשר לייבם, והוי חליצה פסולה, וצריכה

חליצה מכל אחד מהאחין!

ומקשה הגמרא: **והאמר רב אין זיקה??**

ומשנינן: **אי דנפול בבת אחת**, אם מדובר שנפלו ליבום אחת אחר השניה, לפני שהספיקו ליבם או לחלוץ אחת מהן -

ואם כן, איך יכול להיות שאמר את ההלכה שהשלישית צריכה חליצה מכל האחים?

הכי נמי, באמת כך הדין, שכל השלוש צריכות חליצה מכל אחד מהאחין.

ומשנינן: **לדברי האומר יש זיקה**, קאמר רב את דבריו.

לא צריכא, אלא כאן מדובר **דנפול בזו אחר זו**. שלא נפלו כולם ליבום בבת אחת, והיו אסורות משום אחות זקוקתו, אלא נפלה השניה אחר חליצתה של הראשונה.

אבל רב באמת חולק על דין זה וסובר שכיון שאין זיקה "אלימא" בין היבמה לבין כל אחד מהאחין.

נפלה חדא, חליץ לה **ראובן**. וחליצה זו היתה כשרה, שהרי היה ראובן יכול ליבם אותה אז.

לכן, גם חליצה פסולה של אחד מועילה להפקיע את זיקתה מכל האחים.

ושמואל אמר: אחד חולץ לכולן.

וכאשר **נפלה אידך**, חליץ לה **שמעון**, וגם היא, חליצה כשירה היא, כי לגבי שמעון מותרת זו ביבום, היות ואחותה כבר התייבמה, והיא אינה אוסרת את אחותה משום אחות זקוקה.

שמואל חולק גם על דינו של רב לגבי השניה, וסובר שאין השניה צריכה חליצה דווקא משמעון, וגם על דינו של רב לגבי השלישית, וסובר שאין השלישית צריכה חליצה מכולם.

אולם כאשר **נפלה אידך** -

ולקמן יתבאר במה נחלק על רב.

שוב אין היא יכולה להתייבם, לפי שהשלישית אסורה לכל אחד מהאחים באיסור אחות חלוצתו, וחליצתה פסולה, ולכן היא צריכה לחזור על כל האחים כדי שכל אחד יפקיע ממנה את הזיקה הגרועה שיש לו בה.

ומקשה הגמרא: **מכדי, הרי, שמעינן ליה לשמואל דאמר חליצה מעליא בעינן** שלא מועיל לפטור יבמה בחליצה גרועה.

דאמר שמואל:

חליץ לה האי אחד מהאחין מפקע זיקתו. שחליצתו וזיקתו שוים הם.

חליץ לאחיות, לא נפטרו צרות.

כז-א

היו שתי אחיות נשואות לשני אחים, ולכל אחת מהם היתה צרה, אמר שמואל שהדין הוא, אם חליץ לאחיות לא פטר בזה את הצרות שלהן, משום שהחליצה שחליץ לאחיות חליצה גרועה היא, שהרי לא יכול

וחליץ לה האי האח השני, שאין חליצת אחיו פוטרת זיקתו, משום שהיתה חליצה פסולה — **מפקע זיקתו**.